

Agatha Keyguard

Apró csoda

Gilmort kirázta a hideg. Nem tudta, hogy a műhelyfal résein beszökő téli szél, vagy a fáradtság okozta-e, de valójában ez nem is számított, mert a problémát továbbra sem tudta megoldani; képtelen volt felgyújtani ezt a nyavalyás fát.

Szorosabbra fogta magán bélelt, fekete köpenyét. Úgy állt a hét láb magas fenyő előtt, mint egy igazi, büszke varázsló, noha sem kora, sem termete nem támasztotta alá ezt a képzetet. Bosszúsan vakargatta vöröses borostáját, mert az elmúlt hetekben szinte minden varázslatot kipróbált, ami az eszébe jutott, ám valami még így is hiányzott. Márpedig Gilmor csak két dolgot utált igazán; az egereket és a kudarcot.

A lámpások fénye megcsillant az ágakra aggatott fehér rúnaköveken, a megáldott gyöngysorokon és a fenyő csúcsára helyezett aranycsillagon, amikért külön alkuba bocsátkozott a Főkönyvtárossal, hogy kikérje a Leltárszobából. A szálkás padlóra terített szőnyegen sárga krétajelek védték a műhelyt az elszabaduló varázslatok ellen, de azóta annyit tapodta, csúsztatta rajta a létrát, mígnem a jelek - akárcsak a lelkesedése - lassan elhalványultak.

Letörtén pillantott a köpenyére varrt címerre, mely ugyan a Nagy Könyvtár tagjává tette, de addig nem lehetett *valódi* Könyvtáros, amíg egy látványos varázslattal be nem bizonyította alkalmasságát az Ikeristenek, Kara és Chon két nap múlva esedékes ünnepén, aminek központjában a fenyőfa állt.

Gilmor megadóan fordult vissza a kopott asztalhoz. Az egymásra halmozott könyvek alatt pihentek papírra vetett, nagyszabású ábrándjai. A jegyzetek kusza hálójában szinte látta maga előtt, ahogy a főtéren felállított, jellegtelen örökzöld fokozatosan lesz egyre fényesebb, mintha ezernyi csillag gyúlna az ágai között, majd láthatatlan csengettyűk dallama csalogatja közelebb a járókelőket. Az éjféli harangszóra a fények hirtelen felragyognának és lángba borítanak az egész fát, hogy a tűzből kiemelkedő Chon hatalmas madárlelke felszálljon az égbe, Kara holdfényét követve, akárcsak az ősi legendában.

Bosszúsan csapott a terv utolsó fázisát ábrázoló lapokra. Ezzel akarta elérni, hogy a Könyvtárosok elismerően beszéljenek róla a felavatása után is, de ha még egy fát sem képes megbűvölni, ugyan miben reménykedik? Hatalmas sóhajjal ült vissza a nyikorgó székbe. Hosszú percekgig a műhelyre teljes csend telepedett, csak a lámpásokban sercegett a kanóc.

A megült fenyőillatban hirtelen megrázkódtak az ágak. Valami koppant a padlón. Gilmor szinte azonnal hátrafordult, hogy lássa a csodát, ahogy a mágia mégis működésbe lép. A rúnák sorra lepotyogtak, a gyöngysor néhol hullámozott, majd ismét minden elcsitult.

– Most már aztán elég! – pattant fel a székből, mellényéből harcra készen kapva elő tenyérszíri varázskönyvét. – Mutasd magad, szellem!

A fa újra megrázkódott. Gilmor a párbaj etikett szerint állt készenlétbe, hangosan felcsapva a bőrfedelet. Könyvének lapjai folyamatosan susogtak, várva a pillanatot, amikor megállhatnak a megfelelő igénél. Egy pillanattal később az egyik faág végén egy egér bukkant fel és nézett Gilmor döbbent, sápadt arcába. Meg se várta amíg a fiú magához tér, hátrált egy lépést, majd olyan hangot hallatott, mintha egy részeg kocsis füttyülne a lova után. A rekedt visítást követően az egér elrugaszkodott. Zuhanó repülésben vetette rá magát a könyvre, megkapaszkodott Gilmor ruhájában, hogy onnan meneküljön tovább. Az apró támadó miatt a fiú nem tudott megálljt parancsolni a lapok közül előtörő varázslatnak, ami kecses villámként hasított a fenyőbe.

Percekkel a riadalom után, már a padlón ült és hitetlenkedve nézte a lassan elhamvadó tűzmadarat. Minden megvolt, amit elképzelt; a fény, a dal, az égés, a látványosság. Csak a válasz nem. Vajon mindvégig az ő ereje hiányzott, vagy az egér rondított bele a folyamatba?

Gilmor az asztalon kuporgó állatra pillantott, aki ezt észelve azonnal a polcok mögé szaladt.

– Minden ellenségnek kijár egyszer a köszönet, nem igaz? – mosolygott cinikusan, azzal felállt és újult lelkesedéssel vetette bele magát a munkába.